

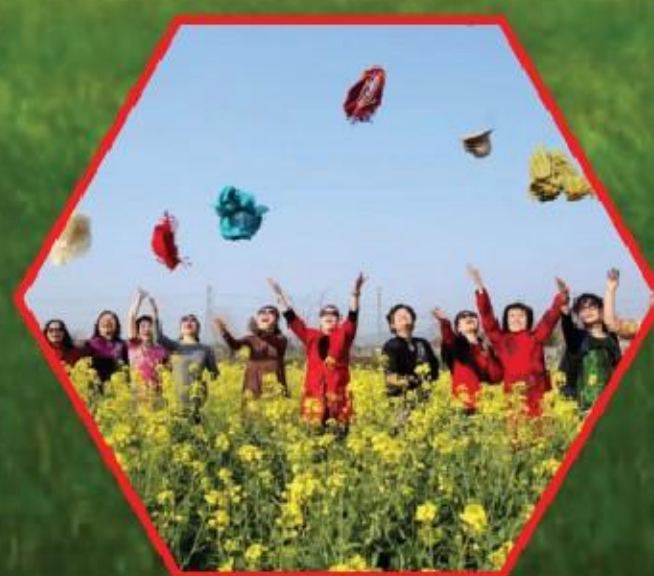
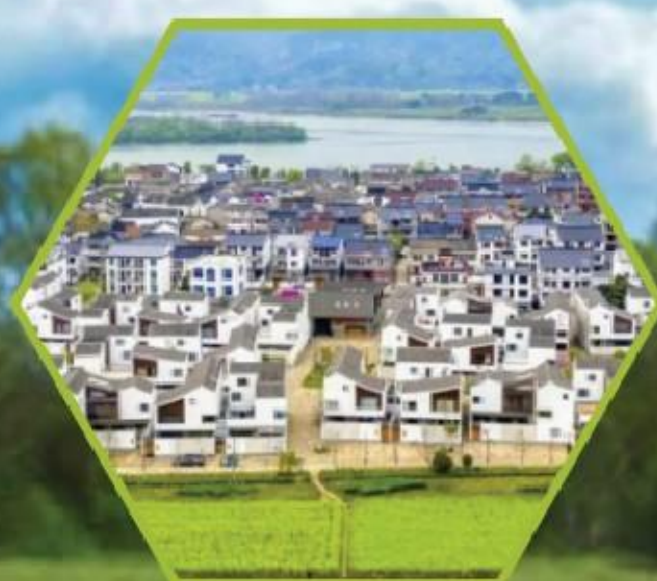

ภารกิจ “Common Prosperity” ของเจ้อเจียงกับโอกาสของไทย เสริมสร้างความสัมพันธ์ไทย - จีน

“เจ้อเจียง” เป็นมณฑลทางภาคตะวันออก (ตอนกลาง) ของจีนที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจระดับแนวหน้า มี GDP สูงเป็นอันดับที่ 4 รองจากมณฑลกว่างตุ้ง เจียงซู และซานตง ในปี 2564 ไทยและเจ้อเจียงมีมูลค่าการค้ารวม 15,038 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 31 ของมูลค่าการค้าไทย - YRD (Yangtze River Delta หรือ เขตเศรษฐกิจสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซี ประกอบด้วยนครเซี่ยงไฮ้ มณฑลเจียงซู มณฑลเจ้อเจียง และมณฑลอานฮุย) ระหว่างเดือนมกราคม - สิงหาคม 2565 ไทยและเจ้อเจียงมีมูลค่าการค้ารวม 10,907 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 3 รองจากการค้าไทย - กวางตุ้ง และไทย - เจียงซู

“Common Prosperity” หรือความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน เป็นนโยบายต่อเนื่องจากความสำเร็จของการขจัดความยากจน และเป็นยุทธศาสตร์ต่อยอดหลังจากที่จีนได้บรรลุเป้าหมายการเป็น “สังคมมีกินมีใช้ (小康社会)” เพื่อนำไปสู่การสร้างจีนให้เป็นสังคมนิยมที่ทันสมัยอย่างรอบด้านและบรรลุเป้าหมาย 100 ปี แห่งการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนในปี 2593 โดยคณะรัฐมนตรีจีนได้ประกาศ “ข้อเสนอแนะสนับสนุนให้ มณฑลเจ้อเจียงเป็นพื้นที่สาธิตการพัฒนาและสร้างความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างมีคุณภาพสูง” เมื่อเดือนมิถุนายน 2564 เจ้อเจียงจะเป็นพื้นที่ตัวอย่างความสำเร็จของการดำเนินนโยบาย Common Prosperity ซึ่งในอนาคตสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ของจีน

บทความฉบับนี้สะท้อนถึงแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้มีความเจริญรุ่งเรืองแบบค่อยเป็นค่อยไปและมีคุณภาพสูงของจีน ซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง นโยบายการขับเคลื่อนโมเดลเศรษฐกิจ BCG และเป้าประสงค์ของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืนของ APEC ซึ่งไทยเป็นเจ้าภาพในปี 2565 โดยไทยสามารถเรียนรู้และนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาพื้นที่ชนบท ตลอดจนสามารถหารือแลกเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาและแสวงหาความร่วมมือเพื่อสร้างประโยชน์ร่วมกับจีน (เจ้อเจียง) แบบ win-win ได้ต่อไป

ภารกิจ “Common Prosperity” ของเจ้อเจียงกับโอกาสของไทย

“Common Prosperity” หรือที่เรียกกันว่า “ความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน” เป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจมากขึ้นตั้งแต่คณะรัฐมนตรีจีนได้ประกาศ “ข้อเสนอแนะสนับสนุนให้มณฑลเจ้อเจียงเป็นพื้นที่สาธิตการพัฒนาและสร้างความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างมีคุณภาพสูง” เมื่อ 10 มิถุนายน 2564 ซึ่งนับเป็นภารกิจครั้งใหญ่ของมณฑลเจ้อเจียงในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจีน ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2564 - 2568)

การสนับสนุนให้เจ้อเจียงเป็นเขตสาธิต “Common Prosperity” ถือเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์ระดับชาติเช่นเดียวกับการสนับสนุนเงินให้เพื่อเป็นพื้นที่สาธิตการพัฒนาสังคมนิยมแบบมีอัตลักษณ์ของจีน รวมถึงการสนับสนุนให้เขตผู้ตงของเซี่ยงไฮ้ปฏิรูปและเปิดกว้างเป็นพื้นที่ชั้นนำสังคมนิยมสมัยใหม่ที่มีมาตรฐานสูงและคุณภาพสูง ซึ่งนับเป็นการกระตุ้นบทบาทความสำคัญของเจ้อเจียงขึ้นอีกระดับหนึ่ง เจ้อเจียงจึงได้พยายามสร้างสรรค์และปฏิรูปครั้งใหม่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย “ความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน” ตามที่รัฐบาลกลางจีนมอบหมายไว้

ทำไมจีนจึงเริ่มมุ่งเน้น “Common Prosperity”

ภายใต้บริบทที่ทั่วโลกต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ทั้งในแง่ความท้าทายของการแพร่ระบาดโควิด-19 ที่ส่งผลกระทบต่อสถานะเศรษฐกิจทั่วโลกทั้งในด้านการเงิน การลงทุน และการค้า ตลอดจนความขัดแย้งในหลากหลายประเด็นของแต่ละกลุ่มประเทศ รวมถึงความท้าทายในด้านความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน ระดับความก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม หรือความเหลื่อมล้ำทางฐานะเศรษฐกิจในสังคมที่มีช่องว่างแตกต่างกันมากขึ้นในแต่ละประเทศทั่วโลก เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ จีนในฐานะหนึ่งในประเทศที่ต้องเผชิญกับความท้าทายดังกล่าวจึงมองว่า แต่ละประเทศทั่วโลกสามารถสร้างความร่วมมือเพื่อเจริญรุ่งเรืองร่วมกันได้ และอำนวยความสะดวกร่วมกันแบบ Win-Win ภายใต้ทฤษฎี “Common Prosperity” โดยเริ่มต้นทดลองดำเนินการภายในประเทศจีนก่อนเป็นลำดับแรก

ภายหลังจากที่จีนประกาศความสำเร็จจากการขจัดปัญหายากจนได้แล้วเมื่อช่วงต้นปี 2564¹ ลำดับต่อไป จีนจึงเตรียมดำเนินนโยบาย Common Prosperity เพื่อสร้างความเท่าเทียมหรือความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างมีคุณภาพสูง ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ต่อยอดหลังจากที่จีนได้บรรลุเป้าหมายการเป็น “สังคมมีกินมีใช้” แล้ว โดยช่วงการประชุมสภาประชาชนแห่งชาติจีน ชุดที่ 13 ครั้งที่ 4 เมื่อเดือนมีนาคม 2564 ได้มติให้ Common Prosperity เป็นหนึ่งในเป้าหมาย

ที่จะดำเนินในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจีน ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2564 - 2568) และต่อมาในเดือนมิถุนายน 2564 คณะรัฐมนตรีได้ประกาศ “ข้อเสนอแนะสนับสนุนให้มณฑลเจ้อเจียงเป็นพื้นที่สาธิตการพัฒนาและสร้างความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างมีคุณภาพสูง”

¹ เมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2564 ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ได้ประกาศว่า จีนประสบความสำเร็จในการขจัดความยากจนแล้ว โดยประชาชน 98.99 ล้านราย อำเภอกว่า 832 แห่ง และหมู่บ้าน 128,000 แห่ง ได้ถูกปลดออกจากบัญชีพื้นที่ยากไร้

เจ้อเจียงเด่นตรงไหน.. ทำไมได้เป็นพื้นที่สาธิต Common Prosperity

ย้อนกลับไปเมื่อปี 2563 เราจะพบว่า เจ้อเจียงเป็นมณฑลที่มี GDP เป็นอันดับที่ 4 ของจีน (รองจากกวางตุ้ง เจียงซู และซานตง) แต่กลับได้รับคัดเลือกจากรัฐบาลกลางจีนให้รับยุทธศาสตร์ระดับชาติอย่าง Common Prosperity จึงเป็นที่กล่าวกันว่า ทำไมกวางตุ้ง เจียงซู และซานตงถึงแพ้ให้กับเจ้อเจียง แต่หากวิเคราะห์จากดัชนีทางเศรษฐกิจหลายรายการในปี 2563 (สถิติทางเศรษฐกิจก่อนได้รับคัดเลือกให้เป็นพื้นที่สาธิต Common Prosperity) แล้วจะพบว่า เจ้อเจียงมีความโดดเด่นกว่าพื้นที่อื่น ๆ อยู่หลายประการ อาทิ

1. พัฒนาการทางเศรษฐกิจที่ดีในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา

จากการเปรียบเทียบสถิติของปี 2553 กับปี 2563 พบว่า GDP ของเจ้อเจียงขยายตัวขึ้นถึง 2.36 เท่า รายได้ประชากรเขตเมือง และเขตชนบทขยายตัว 2.29 เท่าและ 2.82 เท่า ตามลำดับ² สะท้อนถึงการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ หากเปรียบเทียบจำนวนประชากรในปี 2553 กับปี 2563 จะพบว่า เจ้อเจียงมีอัตราการขยายตัวประชากรในช่วง 10 ปีที่ร้อยละ 18.65 ขณะที่กวางตุ้ง เจียงซู และซานตงมีอัตราการขยายตัวที่ร้อยละ 20.82 ร้อยละ 7.74 และร้อยละ 5.99 ตามลำดับ ทั้งนี้ แม้ว่ากวางตุ้ง จะมีอัตราการขยายตัวของประชากรสูงกว่าเจ้อเจียง แต่ยังมี 5 เมืองในกวางตุ้ง (จาก 21 เมือง) ที่จำนวนประชากรลดลง (สูญเสียประชากรไปยังพื้นที่อื่น) ขณะที่เจ้อเจียงเป็นเพียงมณฑลเดียวของจีนที่ประชากรในทุกเมือง (11 เมือง) เพิ่มขึ้น **มาโดยตลอด** ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพของเจ้อเจียงในการดึงดูดแรงงานเข้ามาเป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับการสร้างเสถียรภาพของการพัฒนาในมณฑล

2. ความแตกต่างระหว่างเขตเมืองและชนบทค่อนข้างน้อย

รายได้ประชากรเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดด้านคุณภาพชีวิตของประชากร รวมถึงความเหลื่อมล้ำระหว่างพื้นที่เขตเมือง และเขตชนบท ซึ่งเจ้อเจียงมีความโดดเด่น

- รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูง โดยปี 2563 เจ้อเจียงเป็นมณฑลเดียวในจีน (ไม่นับรวม 4 มหานคร ได้แก่ ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจิน และฉงชิ่ง) ที่รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรทะลุยอด 50,000 หยวน (เท่ากับ 52,397 หยวน) อีกทั้งเป็นเพียงมณฑลเดียวในจีนเท่านั้นที่ทุกเมืองมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของทั่วทั้งจีน³ โดยเจ้อเจียงมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูงเป็นอันดับที่ 1 ของจีนติดต่อกันถึง 30 ปี สะท้อนถึงคุณภาพชีวิตของประชากรเจ้อเจียงที่สูงกว่ามณฑลอื่น ๆ ของจีน

- รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรในพื้นที่ที่มีความแตกต่างไม่มาก โดยรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูงสุดในเจ้อเจียง (นครหางโจว) มากกว่าต่ำที่สุด (เมืองหลี่ซู่ย) เพียง 1.64 เท่า⁴ ซึ่งเป็นระดับความแตกต่างที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับพื้นที่อื่นของจีน อีกทั้งรายได้ประชากรเขตเมือง (62,699 หยวน) สูงกว่ารายได้ประชากรเขตชนบท (31,930 หยวน) เพียง 1.96 เท่า⁵ สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำภายในมณฑลที่อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับพื้นที่อื่นของจีน

² ปี 2553 เจ้อเจียงมี GDP 2.74 ล้านล้านหยวน รายได้ประชากรเขตเมือง 27,359 หยวน รายได้ประชากรเขตชนบท 11,303 หยวน และปี 2563 เจ้อเจียงมี GDP 6.47 ล้านล้านหยวน รายได้ประชากรเขตเมือง 62,699 หยวน รายได้ประชากรเขตชนบท 31,930 หยวน

³ ปี 2563 จีนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรที่ 32,189 หยวน ขณะที่นครหางโจวมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรที่ 61,879 หยวน (สูงที่สุดในเจ้อเจียง) และเมืองหลี่ซู่ยมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรที่ 37,774 หยวน (ต่ำที่สุดในเจ้อเจียง)

⁴ ปี 2563 รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูงสุดในกวางตุ้ง (เมืองเซินเจิ้น 64,878 หยวน) มากกว่าต่ำที่สุด (เมืองเจียงหยาง 21,822 หยวน) ถึง 2.97 เท่า ขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรสูงสุดในเจียงซู (เมืองซูโจว 62,582 หยวน) มากกว่าต่ำที่สุด (เมืองซูเซี่ยน 26,421 หยวน) ที่ 2.37 เท่า

⁵ แม้ว่าความแตกต่างระหว่างรายได้ประชากรเขตเมืองและเขตชนบทของมณฑลเจ้อเจียงจะเป็นอันดับที่ 2 รองจากมณฑลเฮยหลงเจียง (1.92 เท่า) แต่เฮยหลงเจียงมีรายได้ประชากรเขตเมือง (31,115 หยวน) และเขตชนบท (16,168 หยวน) ต่ำกว่าเจ้อเจียงค่อนข้างมาก

3. มีพื้นที่ล้าหลังจำนวนน้อย การกระจายความเจริญไปช่วยเหลือได้ง่าย

หัวใจสำคัญประการหนึ่งของ Common Prosperity คือ การกระจายงบประมาณภาครัฐท้องถิ่นที่มีระดับความเจริญสูงไปช่วยเหลือพื้นที่ที่ด้อยกว่า โดยเมื่อเปรียบเทียบเจ้อเจียงกับเจียงซูแล้วจะพบว่า เจ้อเจียงมีพื้นที่พัฒนาซ้ำเพียงแค่ 2 เมืองจาก 11 เมือง (เมืองหลี่สือและเมืองฉวีโจว ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑล ห่างจากชายฝั่งทะเลทางด้านตะวันออก) ซึ่งมีประชากรเพียงกว่า 5 ล้านคน ขณะที่พื้นที่พัฒนาซ้ำของเจียงซูนั้นส่วนใหญ่เป็นทางตอนเหนือของมณฑล (รวม 5 เมือง ได้แก่ เมืองสวีโจว เมืองเหลียนหยุนกั่ง เมืองซูเซียน เมืองหวยอาน และเมืองเหยียนเฉิง) ซึ่งมีประชากรถึงกว่า 40 ล้านคน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เจ้อเจียงสามารถกระจายงบประมาณภาครัฐแต่ละท้องถิ่นเพื่อไปพัฒนาพื้นที่ล้าหลังได้สะดวกกว่า และทำให้เจ้อเจียงมีโอกาสประสบผลสำเร็จเจริญรุ่งเรืองด้วยกันทั้งมณฑลได้เร็วกว่าเมื่อเทียบกับมณฑลอื่น ๆ

“6 ภารกิจ 20 มาตรการ”.. เป้าหมายสู่ความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน

หลังจากที่มณฑลเจ้อเจียงได้รับมอบหมายให้เป็นพื้นที่สาธิตความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันแล้ว แต่ละท้องถิ่นในเจ้อเจียงก็พยายามสร้างสรรค์และปฏิรูปการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ว่า เมื่อถึงปี 2568 การผลักดันการสร้างพื้นที่สาธิตของเจ้อเจียงจะมีความคืบหน้าที่เป็นรูปแบบอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อถึงปี 2578 การพัฒนาที่มีคุณภาพสูงจะได้รับผลสำเร็จอย่างมาก บรรลุเป้าหมายความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันพร้อมเป็นผู้นำการสร้างสังคมที่มีความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน

ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ รัฐบาลเจ้อเจียงได้ประกาศ “แผนดำเนินการพัฒนาและสร้างพื้นที่สาธิตความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันอย่างมีคุณภาพสูง ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2564 - 2568)” เมื่อเดือนกรกฎาคม 2564 โดยแบ่งเป็น 6 ภารกิจ 20 มาตรการ ดังนี้

1. ยกระดับคุณภาพและประสิทธิภาพการพัฒนา เสริมสร้างพื้นฐานทางกายภาพเพื่อความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน
  - เพิ่มความสามารถสร้างนวัตกรรมด้วยตนเองอย่างจริงจัง
  - สร้างข้อได้เปรียบครั้งใหม่ในการแข่งขันทางอุตสาหกรรม
  - ยกระดับประสิทธิภาพของวัฏจักรทางเศรษฐกิจ
  - กระตุ้นความคึกคักขององค์ประกอบต่าง ๆ ทางการตลาด
2. ปฏิรูประบบการกระจายรายได้ เพิ่มรายได้ประชากรเขตเมืองและเขตชนบทผ่านหลายช่องทาง
  - ผลักดันการสร้างงานที่มีคุณภาพสูงยิ่งขึ้น
  - ยกระดับรายได้ของประชาชนอย่างต่อเนื่อง
  - ขยายกลุ่มผู้มีรายได้ปานกลางให้มีจำนวนมากขึ้น
  - ปรับปรุงระบบการกระจายรายได้ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น
  - สร้างกลไกให้รางวัลสูงใจสำหรับการตอบแทนสังคม
3. ลดช่องว่างการพัฒนาระหว่างเขตเมืองและเขตชนบท บรรลุการแบ่งปันบริการสาธารณะคุณภาพสูง
  - สร้างความเท่าเทียมของบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน
  - มุ่งการพัฒนาเมืองและชนบทแบบบูรณาการ
  - ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนเมืองและชนบทอย่างต่อเนื่อง
  - สร้างเครือข่ายหลักประกันสังคมที่ยั่งยืน
  - พัฒนากลไกสร้างความมั่งคั่งแบบห่วงโซ่อย่างมีประสิทธิภาพ

4. สร้างสถานะวัฒนธรรมยุคใหม่ในระดับสูง พัฒนาวิถีชีวิตทางวัฒนธรรมของประชาชนให้มีความหลากหลาย
  - ยกกระตือรือร้นทางสังคม
  - สืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิม วัฒนธรรมการปฏิบัติ และวัฒนธรรมสังคมนิยมที่มีอัตลักษณ์แบบจีนยุคใหม่
5. ปฏิบัติตามแนวคิดการสร้างคุณค่าให้ทรัพยากรธรรมชาติ สร้างสภาพแวดล้อมที่สวยงามและน่าอยู่
  - พัฒนาให้เจ้อเจียงเป็นมณฑลที่มีความงดงามและมีคุณภาพสูง
  - ส่งเสริมการปรับเปลี่ยนการผลิตและการดำเนินชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอย่างรอบด้าน
6. ยืนหยัดพัฒนาตามยุคสมัยใหม่ สร้างสภาพแวดล้อมทางสังคมที่สุขกายสบายใจ
  - ใช้การปฏิรูปดิจิทัลเพื่อยกระดับประสิทธิภาพการบริหารจัดการของภาครัฐ
  - สร้างระบบการยึดปฏิบัติตามแนวทางกฎหมายและกลไกควบคุมการทำงานภาครัฐอย่างรอบด้าน

สร้างสรรค์และปฏิรูปใหม่.. ภายใต้แนวคิด Common Prosperity

กว่า 1 ปีที่ผ่านมาหลังจากที่เจ้อเจียงได้รับการกิจ Common Prosperity แล้ว แต่ละเมืองได้มุ่งมั่นสร้างสรรค์และแสวงหาแนวทางการพัฒนาอย่างเต็มที่ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว รวมถึงประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม โดยสรุปได้ 4 แนวทางสำคัญ ดังนี้

1. จัดตั้งกลไกการทำงานใหม่ โดยเมื่อเดือนตุลาคม 2564 รัฐบาลมณฑลเจ้อเจียงได้จัดตั้งคณะกรรมการก่อสร้างสังคมนิยมเจ้อเจียง และรัฐบาลแต่ละเมืองได้ตั้งคณะกรรมการก่อสร้างสังคมนิยมประจำเมืองและประจำท้องถิ่นในเวลาต่อมา ซึ่งกลายเป็นเครือข่ายกลไกการทำงานแบบบูรณาการตั้งแต่ระดับส่วนกลางของเจ้อเจียงไปจนถึงระดับท้องถิ่น โดยคณะกรรมการฯ ของนครหางโจวได้ริเริ่มนโยบายที่เป็นรูปธรรมเพื่อส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันถึงกว่า 30 ภารกิจ อาทิ (1) การกระตุ้นให้รายได้ประชากรเขตชนบทมีอัตราการเพิ่มขึ้นสูงกว่าการขยายตัวของ GDP เพื่อเร่งพัฒนาให้ประชาชนในชนบทมีมาตรฐานคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้น (2) การปรับปรุงระบบการขนส่งสาธารณะ ค่าโดยสาร และระบบบริหารการจัดการคมนาคม (3) พัฒนาให้มีจำนวนโรงเรียนอนุบาลภายใต้มาตรฐานของภาครัฐสูงถึงร้อยละ 90 ของจำนวนโรงเรียนอนุบาลทั้งหมด เพื่อสร้างความเท่าเทียมในด้านการศึกษา (4) เพิ่มการก่อสร้างหรือยกระดับสวนสาธารณะในเมืองรวม 50 แห่ง (5) เพิ่มจำนวนที่พักอาศัยสำหรับเช่าในราคาออมเยาไม่ต่ำกว่า 100,000 ห้อง และ (6) เพิ่มการติดตั้งลิฟต์ในอาคารที่พักอาศัยทั่วเมืองไม่ต่ำกว่า 600 ตัว เป็นต้น

2. แสวงหาแนวทางสร้างความมั่งคั่งให้พื้นที่ชนบท โดยเมืองเส้าชิงในฐานะพื้นที่ทดลองปฏิรูปพื้นที่พักอาศัยชนบทของจีนพยายามคิดค้นโมเดลใหม่หลังจากก่อตั้งคณะกรรมการฯ อาทิ “ที่พักชนบท+ที่ดินเกษตรกรรม” “ที่พักชนบท+อุตสาหกรรม” และ “กลุ่มหมู่บ้าน+ครัวเรือนชนบท” เป็นต้น เพื่อพัฒนาพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์เป็นพื้นที่สร้างเสริมรายได้ในชนบท โดยเมื่อสิ้นปี 2564 เขตเคอเฉียวซึ่งเป็นพื้นที่ดำเนินโมเดลใหม่ได้ดึงดูดเงินทุนสะสมแล้ว 1,900 ล้านหยวน พัฒนาพื้นที่พักอาศัยในชนบทแล้ว 620,000 ตารางเมตร เพิ่มรายได้ให้ครัวเรือนเกษตรกรรมรวม 87.48 ล้านหยวน และเพิ่มรายได้ให้กลุ่มหมู่บ้านรวม 71.56 ล้านหยวน

3. เพิ่มศักยภาพการประกอบอาชีพของเกษตรกร และเพิ่มโอกาสงานที่ไม่ใช่ภาคเกษตรกรรม โดยเขตหวงเหียนของเมืองไทโจวได้เคลื่อนย้ายอุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมากเข้ามายังพื้นที่ชนบท เพื่อส่งเสริมการสร้างอาชีพให้กับเกษตรกร ช่วยให้เกษตรกรสามารถสร้างรายได้ในพื้นที่ของตนเองพักอาศัย ซึ่งได้สร้างงานให้กับเกษตรกร 1,165 ราย นอกจากนี้ ยังได้ดำเนินแผนงานฝึกอบรมเกษตรกร เพื่อยกระดับทักษะการทำงานอื่น ๆ นอกเหนือจากการเกษตร

4. ผลักดันการแบ่งปันบริการสาธารณะคุณภาพสูง โดยเขตฟูหยางในซานเมืองนครทางโจวได้เร่งพัฒนาภาคการศึกษา ยกระดับการรักษาพยาบาล และเพิ่มหลักประกันสำหรับคนชรา เป็นต้น เพื่อให้มีความทัดเทียมกับเขตใจกลางเมืองของนครทางโจว

“เทคโนโลยี” ขับเคลื่อน.. กระจายความเจริญรุ่งเรืองร่วมกัน

หัวใจสำคัญประการหนึ่งที่เจ้อเจียงนำมาใช้ขับเคลื่อนการดำเนินนโยบาย Common Prosperity คือ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

เมืองโจวซาน (เมืองหมู่เกาะแห่งเดียวในจีน ประกอบด้วยพื้นที่ 2,085 เกาะ มีชายฝั่งทะเลยาว 2,444 กิโลเมตร) เป็นเมืองตัวอย่างที่น่าสนใจ ซึ่งแม้จะมีที่ดินที่จำกัด มีประชากรน้อย และขาดอุตสาหกรรมที่หลากหลาย แต่รัฐบาลโจวซานมีความมุ่งมั่นจะพัฒนา 30 เกาะผ่านการดำเนินการ 3 ปี เพื่อให้กลายเป็น

แบรนด์ดังสำหรับการพัฒนาคุณภาพสูงและพื้นที่สาธิตความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันในเจ้อเจียง และเป็นการแสดงแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการพัฒนาเกาะทั่วโลก โดยปัจจุบันโจวซานได้กระจายเทคโนโลยีดิจิทัลเข้าไปในแต่ละพื้นที่ เพื่อช่วยพัฒนาความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจควบคู่กับยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนในท้องถิ่น โดยมีตัวอย่างที่น่าสนใจ อาทิ

1. การริเริ่มโครงการก่อสร้างเมืองทางน้ำดิจิทัลของเขตผู้ถั่ว โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ (เช่น Cloud Computing, Big Data, AI ฯลฯ) การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล การสร้างแอปพลิเคชันดิจิทัล และการสร้างแพลตฟอร์มออนไลน์เพื่อให้สนับสนุนให้อุตสาหกรรมประมงสามารถจัดการตลาดที่ครอบคลุม ขยายธุรกรรมออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูลได้รอบด้าน (เช่น การตรวจสอบย้อนกลับของผลิตภัณฑ์) และสามารถตอบโต้ภัยแล้ง “ปลาหนึ่งตัวสู่ห่วงโซ่อุตสาหกรรมทั้งหมด” ซึ่งเป็นการชูศักยภาพด้านประมงในพื้นที่ เพื่อมุ่งสู่ความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันและการพัฒนาที่มีคุณภาพสูง

2. การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการเพาะเลี้ยงหอยแมลงภูในอำเภอเซิ่งซือ โดยสร้างเป็นแพลตฟอร์มบริหารจัดการแบบอัจฉริยะผ่านดิจิทัล ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่ครอบคลุมถึงขนาดพื้นที่เพาะพันธุ์ จำนวนเรือและชาวประมง ฟังก์ชันการทำงานแบบเรียลไทม์ต่าง ๆ (เช่น การตรวจสอบน้ำทะเล การเฝ้าสังเกตการณ์ทางทะเล การถ่ายภาพทางอากาศ UAV ระบบ 5G และการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น) เพื่อเพิ่มผลผลิตหอยแมลงภูอย่างมีประสิทธิภาพ ยกระดับการบริหารจัดการ ปรับปรุงเทคนิคที่เกี่ยวข้องของอุตสาหกรรมเพาะเลี้ยงหอยแมลงภู และมุ่งสู่ความเจริญรุ่งเรืองของประชาชนในท้องถิ่น

3. การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตในเขตตั้งไห่ โดยได้นำเทคโนโลยีดิจิทัลกระจายเข้าไปในพื้นที่เกาะน้อยใหญ่ต่าง ๆ และปรับปรุงแอปพลิเคชันเครือข่ายท้องถิ่น เพื่อยกระดับในด้านบริการสาธารณะ เช่น การดูแลผู้สูงอายุด้วยระบบอัจฉริยะ การแพทย์ระบบดิจิทัล เป็นต้น ซึ่งช่วยแก้ไขปัญหาค่ารักษาพยาบาลในท้องถิ่นห่างไกลและเครือข่ายคมนาคมที่ไม่สะดวกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากเมืองโจวชานแล้ว ยังมีหมู่บ้านหวังตู้ อำเภออานจี เมืองหูโจว (เดิมเคยเป็นหนึ่งในหมู่บ้านยากไร้) ได้ใช้แอปพลิเคชัน “Zhenong Code” (แอปพลิเคชันที่เชื่อมโยงฐานข้อมูลของบุคคล และสินค้าในสาขาเกษตรของมณฑลเจ้อเจียง) เพื่อช่วยบริหารจัดการ การผลิต และเพิ่มรายได้ของเกษตรกร ซึ่งแอปพลิเคชันนี้ได้ ให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การแปรรูป การหมุนเวียน สินเชื่อ การประกันภัย และการขาย จนกระทั่งประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้ จากการเพาะปลูกชาเฉลี่ยต่อคนสูงถึงปีละ 64,000 หยวน (ข้อมูล สถิติปี 2564) พร้อมกับมีศักยภาพในการช่วยเหลือพื้นที่อื่น ๆ ให้หลุดพ้นความยากจนด้วยการบริจาคชาเพื่อช่วยเหลือ ผู้ยากไร้กว่า 6,600 รายใน 5 อำเภอรวม 3 มณฑล ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการกระจายความเจริญรุ่งเรืองร่วมกันภายใต้ ทฤษฎี Common Prosperity

ไทยจับมือเจ้อเจียง.. อำนวยผลประโยชน์ Win-Win

Common Prosperity เป็นอีกหนึ่งแนวคิดในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้มีความเจริญรุ่งเรืองแบบค่อยเป็น ค่อยไป เป็นกระจายความมั่งคั่งไปสู่พื้นที่ที่ยังพัฒนาไม่เต็มที่ เพื่อสร้างความเท่าเทียมและเจริญรุ่งเรืองแบบถ้วนหน้า โดย มุ่งเน้นยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีเป้าหมายคล้ายคลึงกับหลักปรัชญาของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ที่มุ่งให้ทุกคนสามารถพึ่งพาตัวเองได้ รวมถึงสามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นจนเกิดความยั่งยืน

นโยบาย Common Prosperity ยังมุ่งเน้นการสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองควบคู่กับการพัฒนาที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ขณะเดียวกัน ก็มุ่งยกระดับกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความแข็งแกร่งขึ้นตามลำดับ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ นโยบายการขับเคลื่อนโมเดลเศรษฐกิจ BCG (Bio-Circular-Green Economy) ของไทย และกรอบความร่วมมือ APEC ที่มุ่งเน้นส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถของวิสาหกิจ MSMEs จึงนับเป็นโอกาสดีที่ไทยและจีน (เจ้อเจียง) สามารถหารือ แลกเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาและแสวงหาความร่วมมือเพื่ออำนวยผลประโยชน์ซึ่งกันและกันได้

ทั้งนี้ การดำเนินมาตรการต่าง ๆ ของมณฑลเจ้อเจียงภายใต้นโยบาย Common Prosperity ตามที่ได้กล่าวมา ข้างต้น นับเป็นอีกโมเดลการพัฒนารูปแบบหนึ่งที่ไทยสามารถเรียนรู้และนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาพื้นที่ชนบทของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเร่งนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่กระจายเข้าสู่พื้นที่ภาคเกษตรกรรม หรือการขยายฐาน อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมสู่พื้นที่ชนบท เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตให้ประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนสร้างโอกาสงาน เพิ่มเติมจากอาชีพเกษตรกรรม และขจัดความยากจนอย่างยั่งยืน

อนึ่ง รายงานการพัฒนาด้านดิจิทัลของจีน (ปี 2564) ของ Cyberspace Administration of China ระบุว่า เจ้อเจียงมีมาตรฐานการพัฒนาด้านดิจิทัลในภาพรวมสูงเป็นอันดับที่ 1 ของจีน โดยปี 2564 เจ้อเจียงมีมูลค่าเศรษฐกิจ ดิจิทัล (3.57 ล้านล้านหยวน) คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 48.6 ของ GDP ซึ่งเป็นสัดส่วนที่มากที่สุดเมื่อเทียบกับทุกพื้นที่ ของจีน จึงนับเป็นพื้นที่ที่น่าสนใจซึ่งไทยสามารถขยายความร่วมมือในสาขาเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับไทย ได้อย่างต่อเนื่อง

*****

จัดทำโดย นายโอภาส เหลืองดาวเรือง และนางสาวณัฐธิดา นิสกุลชัย ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน ประจำสถานกงสุลใหญ่ ณ นครเซี่ยงไฮ้ ข้อมูลอ้างอิง

1. <https://business.sohu.com> หัวข้อ 2020 年浙江省 11 市全体居民人均可支配收入出炉啦! วันที่ 5 ก.พ. 2564
2. <https://new.qq.com> หัวข้อ 我国首个“共同富裕”省份名单公布: 不是北上广, 为何选择浙江? วันที่ 19 มิ.ย. 2564
3. <https://baijiahao.baidu.com> หัวข้อ 共同富裕示范区何以选择了浙江, 而非人均 GDP 更高的江苏省呢? วันที่ 22 มิ.ย. 2564
4. <https://baijiahao.baidu.com> หัวข้อ 划重点! 带你了解浙江高质量发展建设共同富裕示范区 วันที่ 10 มิ.ย. 2564
5. <https://new.qq.com> หัวข้อ “共同富裕”的浙江四策 วันที่ 13 ก.ย. 2565
6. www.shine.cn หัวข้อ “Zhejiang’s Zhoushan islands leading the way to an inspired future” วันที่ 14 ก.ค. 2565
7. www.shine.cn หัวข้อ “Huangdu village flourishes as agriculture advances” วันที่ 25 ก.ค. 2565
8. <https://baijiahao.baidu.com> หัวข้อ 数字中国发展报告发布: 浙江数字化综合发展水平全国第一 วันที่ 5 ส.ค. 2565
9. <http://news.10jqka.com.cn> หัวข้อ 2021 年浙江数字经济增加值 GDP 占比 48.6%, 居全国第一 วันที่ 30 ส.ค. 2565